

Dorozsmán Madarassy Gábor csongrádi főispán lép fel Eckhardttal szemben.

(A Delmagyarország munkatársától.) Teljesen megbízható helyről nyert értesülésünk szerint a Dorozsma kistérségi kerület sorsa körül rendkívül érdekes bonzardalmak kifejtkeztek. A kormány Madarassy Gábor csongrádi főispánt felmenti díldádtól, hogy egységespárti programmal felépítsen Dorozsmán, Eckhardt Tibor kerületében. Eckhardt Tibor Dorozsmán ismét felép, de fentartja makói jelöltségét is. A kormánynak eredetileg az volt a terve, hogy Csergő Károly alispánt nevezi ki csongrádi főispánná, aki római katolikus vallású; alispánná pedig a

református dr. Kövér Imre megyei főjegyzőt szánák, hogy ezzel lezserellék a felekezeti elvontatásokat ebben a félig katolikus, félig református megyében. Ez a megoldás azonban nem talált tetszésre és így a főispáni méltóságot dr. Cicatricis Lajos volt főispánnak ajánlották fel, aki azonban azt nem fogadta el. A belügyminiszter végül is úgy döntött, hogy Farkas Gyula földművelésügyi miniszteri tanácsost nevezi ki főispánná.

A mindszentkerületben egyébként újra felép egységespárti programmal dr. Szakács József.

Aigner főispán a választásokról beszélt Vásárhelyen.

„Harminc év óhajta: a vasúti aluljáró megvalósítása.”

(A Delmagyarország munkatársától.) A szeged-vásárhelyi vasútvonalon, kevéssel a vásárhelyi nagyállomás előtt, van az a vasúti aluljáró, melyet ma adott át dr. Aigner Károly főispán a forgalomnak. Az aluljáró eddig is megvolt, azonban az olyan szűk volt, hogy csak egy kocsi tudott rajta keresztülmenni. Most már kettős nyílása van az aluljárónak, úgy, hogy az egyiken mennek, a másikon jönnek az Újvárosba közlekedő kocsik. A város több évtizedes harcot folytatott az aluljáró kibővítéséért, ami végre most megtörtént.

Az ünnepélyes átadás, melyen a város hatóságán és az államvasutak képviselőin kívül néhány kíváncsi ember vett részt, délelőtti fél-tizenkét órakor történt. A város hatósága képviselőiben ott látnak dr. Sós István polgármestert, dr. Csáky Lajos főjegyzőt, Reich Ede megyei főtanácsost, dr. Gerssich Antal körházi igazgató főorvost, az egységes párt elnökeit, Ajkay Miklós rendőrfőtanácsost, továbbá Lázár Dező és Balogh Sándor bizottsági tagokat. Az államvasutakat dr. Molnár Lajos főfelügyelő, Rózsa Imre felügyelő és Virág Lajos állomásfőnök képviselték.

Aigner főispán a tizenegyórás szegedi vo-

nattal érkezett s a várakozókkal együtt nyomban az aluljáróhoz ment. A zöld gallyakkal és nemzeti színű zászlócskákkal díszített új nyílást előbb megsejmelte, ami után a város közönsége nevében dr. Sós István polgármester üdvözölte a főispánt. A főispánon kívül köszönetet mondott a Máv. igazgatóságának és a kereskedelemügyi miniszternek, mert lehetővé tették a város harmincéves óhaját: a vasúti aluljáró kibővítését.

A főispán válaszában arról beszélt, hogy az aluljáró megvalósítása nem az ő érdeme, mert ő csak közvelített, ami kötelessége volt. Szimbólumot lát — mondotta tovább — az aluljáróban, mert ahogy a vasúti töl és elválasztja az ő várost az új várostól, úgy voltunk mi is elválasztva a külföldtől. Azonban a csonka ország körül is lámadtak alagutak, amelyek révén érintkezhetünk már nemcsak a rabmagyarokkal, hanem a külvilággal is.

A magyar politika — folytatta tovább a főispán — eddig nehéz helyzetben volt, de a teherpróbának kilencven százalékát már kiállottuk, most azonban — minthogy választások előtt állunk — elkövetkezik a magyar polgárság becsületes teherpróbája.

Vasárnap délután félnégy órakor temetik a Gizella-térről dr. Szendrey Jenőt.

(A Delmagyarország munkatársától.) Szeged város közönsége még ma sem tudott feloldadni abból a mély megdöbbentésből, amelyet dr. Szendrey Jenő tanácsnok váratlan halálának a híre keltet. A városháza még mindig olyan, mint valami csendes, szomorú gyászház, ahol csak halkán beszél mindenki és mindenki csak a halotról beszél. Különösen az elhunyt tanácsnok hivatala, az előjárósági ügyosztály áruvát el,

a tisztviselők itt képtelenek dolgozni, folytatni a hivatali munkát, szomorúan nézegetik az elszármadott tanácsnoki szoba lezárt ajtaját, amely mögött néhány nappal ezelőtt még beteg, de nagy szorgalommal és hozzáértéssel intézte az ügyeket dr. Szendrey Jenő. Valami végtelenségű látnak abban, hogy két esztendővel ezelőtt ugyanazt a szobát hagyta el ugyanilyen váratlanul Balogh Károly tanácsnok.

Az íróasztalon ott hevernek még azok az akták, amelyek Szendrey tanácsnok elintézését várták, azok a levelek, amelyek belegezése alatt érkeztek címére. A virágvázaiban néhány hervadt őszirózsa bágadozik. A város legfiatalabb szenátora nagyon szerette a virágot, a váza sohasem maradt üresen dolgozószobájában.

A rekviem.

A fogadalmi templomban tizenegy órakor gyászmisét tartottak az elhunyt lelki üdvösségéért. A rekviemen megjelent a családon kívül a város egész tanácsa és tisztikara a polgármester vezetésével, Szendrey Jenő tisztelői, ismerősei, barátai igen nagy számban. A misét három pap celebrálta az egyházi énekkar közreműködésével. Amikor felbugtak az orgonasípok, a mély gyászba öltözött özvegy, majd az elhunyt tanácsnok édesanyja is *djallan regyelt a tempom hideg kövezetére*. Mindkettőjüket Zrínyi-uccai lakásukra kellett szállítani.

A mise végén a filharmonikusok zenekara Grieg Ásne halálát játszották el. A templomban is könnyezett mindenki.

A rekviem után a polgármester és a tanács tagjai kondoleáltak a gyászházban. A fiatal özvegyet a szomorú tragédia nagyon megviselte, idágrendszere teljesen felmondta a szolgálatot és egyik ájulásból a másikba esik.

Szendrey Jenő korai haláláról a város a következő gyászjelentést adta ki:

Szeged sz. kir. város polgármestere, tanácsa, a város közönsége és hatósága nevében lesújtó fájdalommal jelenti dr. Szendrey Jenő tanácsnok urnak 1926 november 12. napján a harc-téren szerzett belesége eredményeül bekövetkezett elhunytát. Széleskörű tudással, nagy munkaképességgel és akaraterevel, törhellen hazafisággal szolgált szülővárosát és hazáját. Szilárd oszlopa volt a közigazgatásunknak. Hű munkatársunk és igaz barátunk. Emlékét kegyellel őrizzük.

A temetés.

Dr. Szendrey Jenő vasárnap délután félnégy órakor temetik a Gizella-térről. A város tanácsa, mint megírjuk, a városháza előtt akarja felavatkoztatni a halottat, azonban a család kívánsága az volt, hogy a gyászszertartás a Zrínyi-uccai gyászházban kezdődjön. Mivel a Zrínyi-uccában az új villamossínek most fektetik le és a kövezetet emiatt felszedték, a koporsót a gyászházból a Gizella-térre viszik vasárnap délután és ott tartják meg a szertartást is. A temetésen megjelenik a város egész tisztviselő-kara. A polgármester mond a város közönsége és hatósága nevében utolsó istenhozzádot az elköltözött kártárhoz. Az elhunyt tanácsnokot elbúcsúztatja utolsó útján volt osztálytársai ir, akiknek nevében dr. Révay József pianista tanár mond búcsúbeszédet a koporsónál. A gyászszertartást Várhelyi József pápai prelátus végzi.

Az oroszlanetető.

Írta: Móra Ferenc.

Ulászló király, a második, egyszer valami bolond nagy oroszlan kapott ajándékba a szultántól. Az udvari urak közt volt, aki azt mondta, hogy gunybol küldte a török az oroszlan, volt, aki figyelmeztetést látott benne; a követ, aki kísérte a királyt állat, azt állította, hogy merő tiszteletből küldte azt a nagyur.

Valódi Atlasz-hegyi oroszlan ez, ott is ritkán látni ilyen, a paradisi midjárt felségedre gondolt, mikor meglátta. Ha jól gondját viselik, éléhet még harminc esztendőig. Nem is kell neki sok, naponta beéri egy gödölyével.

Dobze, fiam, dobze — hálálkodott szegény Ulászló —, de magában azt gondolta, hogy bizony okosabban tette volna a szultán, ha egy gödölyét küldött volna. Mert ez abban az időben volt már, mikor a budai mézárások nem akartak kontóra adni dícségetnek, se a vargák nem akarták neki holtolni a bárszincszimját, amely nagyon kérte a kását.

(Es — hogy szavunkat ne felejtjük — az is ebben az időben történt, amit tán Szerémi György, a pletykás udvari káplán jegyzett fel az ország zászlósról. Báthori nádor, Ulási herceg, O. szág bán vacsorára voltak hivatalosak Tamás érsekhez, aki nagyon is istenkedett eőlük, hogy csak egy kis hírtelen-hamar jóval tudja őket megvendégetni.

De hát tudják kelmelek —, biztatta őket az érseccel —, csak szegényesen traktálódhatunk ebben a drága világban.

A nádor felhajtotta a velencei billikomot, amelyben

a még akkor nem sokra tisztelt lokaji gyöngyözőtt — aminek a világ csak ötven esztendő múlva jött rá az izre, a trident zsalaton — és mosolyogva törölgelte meg a bajuszát:

— Bizony, nem mindenkinek van olyan kára az országban, mint nekem: ma is négy véka ezüstöt láttam beidőle.

Tudniillik nádor ő kegyelmének a somogyi renge'eg birtokát hívták Kárnak.

Ere aztán Ulási herceg is kifeszítette a mellét: — Azért mégis csak én vagyok akkora ur, hogy nekem még a kutyám is gyöngyösön jár.

Ami megint úgy értendő, hogy az övé volt az időben Gyöngyös városa egész gazdag hátlarával.

— Az már igaz — ült az asztalra a bán —, de nekem meg csak egyetlen paraszatom két tarisznya aranyat adozik minden esztendőben.

Ennek meg az a magyarázata, hogy a jó urnak, aki minden békeidőben és minden törvénykiadásnál szerepelt — nyilván azért, mert nem tudott írni olvasni —, a Drávamenti óriás birtokát hívták úgy, hogy Parasztya.

Ulási Birkos Tamás is megszokta a vendégei dícsékvését és odaszólt nekik szép csöndesen:

— Hanem azért mégis csak nekem van akkora kemencém, hogy kelmeleket mind a hármukat belerakhatom minden nyeregzserszámostól.

Ez is igaz volt, mert volt Hontmegyében Tamás érseknek akkora birtoka, hogy reggelől estig a maga földjét kerülhette s annak a neve volt Kemence.)

Hát Ulászlonak, az istenadánának se parasztja, se kemencéje nem volt, az oroszlanban is csak az ablakon keresztül merie örömet látni, mégis jó

képet vágott az ajándékhoz és utasította Hampó püspököt, az ország kincstárosát, hogy ne eresze el üres kézzel az oroszlanhoz török követet. Amire Hampó püspök mingyárt fogta is a könyvtárkulcsot. (Tudniillik a készleteteket akkoriban úgy teljesítették, hogy a Corvinákról törtek le hol egy ezüsttárat, hol egy aranykapcsot.)

Hát ezzel a döggel mit csináljak? — pislogott le aztán a király az oroszlanra. — Mégis csak örülöm neki, mert végre lesz valami, amit senki se mer ellopni tőlem.

Kikérte az udvari cselédek közül a legsoványabbat és megkérdezte tőle, minek hívják?

— Karó Péternek.

— No fiam, Karó Péter, éppen te kellesz nekem. Nagy méltóságba jutsz, te leszel az udvari oroszlanetető. Már csak azért is, mert olyan sovány vagy, hogy terád nem támad gusztsza ennek a nagyévtágyu állatnak, akármielyen közel jár sz hozzá. A gödölyét minden reggel helyedbe vitetem.

No az igaz, hogy Karó Péter paszulykarónak mehetett volna el a hosszúságával, meg a csörgős csontjaival. Nézték is egymást a lenevaddal nagyon. Mindkettő arra gondolt, hogy melyik eszi meg előbb a másikat.

Az oroszlan irgalmatlan győzte étvágygal. Deltájban akkorákat mordult fel a várkeriből a palotába, mintha az ég rengene. Iyenkor aztán nevetve könyökölték oldalba az oroszlanetetőt a többi léhűtők:

— Szaladj, Péter, ehétnék a macskád!

Péter vitte is hűségesen az ebédet mindennap s nem győzte panaszkodni, hogy mennyit eszik a förtelmes lére, veszett volna az anyjában. Csak az volt a csodálatos, hogy hiába logyott el min-